

شرح دعای سحر ارتباط همه بدون وساطت چیزی با خدای متعال

شناسه خبر : ۱۳۹۹۱۸ یکشنبه ۵ فروردین ۱۴۰۳ - ۰۴:۴۶

هیچ شیئی صاحب وجود نیست و هیچ موجودی از موجودات، مطلقاً دارای هویت محسوب نمی‌شود، که اوست آن مطلق و قیوم تام. پس از خواب غفلت بیدار شو و از مؤمنین موحد باش.

به گزارش خبرنگار فرهنگی موج خبر، «دعای سحر» یکی از دعاهاى عظیم الشانى است که از امام رضا علیه‌السلام روایت شده و آن حضرت فرموده است: این دعا، دعایی است که امام باقر علیه‌السلام در سحرهای ماه رمضان می‌خواند.

در عین حال یکی از آثار فاخر و ارزشمند امام خمینی (ره) «شرح دعای سحر» است؛ اثری که امام خمینی (ره) آن را در حدود ۲۷ سالگی خود تألیف کرده و نشان از دانش و عرفان والای ایشان از دوران جوانی دارد.

موج خبر به منظور آشنایی بیشتر مخاطبان با مفاهیم و مضامین والای دعای سحر که خواندن آن در سحرهای ماه رمضان توصیه شده، به بررسی بخش‌ها و نکاتی از امام خمینی (ره) درباره این دعای ارزشمند و والا پرداخته است.

نکات مهم فراز دیگری از این دعای شریف را می‌خوانیم:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ عِلْمِكَ بِأَنْفَذِهِ وَكُلِّ عِلْمِكَ نَافِذٌ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِعِلْمِكَ كُلِّهِ

پروردگارا، از تو درخواست می‌کنم به نافذترین علمت، حال آن که همه علم تو نافذ است، بارالها، از تو به همه علمت درخواست می‌کنم.

نزد ارباب تحقیق و اصحاب تدقیق ثابت شده که مصداق ذاتی شیء چیزی است که برای انتزاع مفهومش از شیء نیاز به حیثیت تعلیلی و یا تقییدی نباشد، بلکه با قطع نظر از همه چیزها و همه حیثیت‌ها، بتوان مفهوم را از آن شیء انتزاع کرد، در غیر این صورت این مصداق، مصداق بالذات نخواهد بود.

پس، در این فرموده حق تعالی به خوبی بیانده‌اش: «و هو الذی فی السماء اله و فی الارض اله؛ و آن ذات یگانه‌ای است که در آسمان و زمین (در همه عوالم نامتناهی) خداست». «و هو معکم اینما کنتم؛ و هر کجا باشید، او با شماست»، «هو الاول والآخر والظاهر والباطن؛ اول و آخر هستی و پیدا و پنهان وجود اوست» و «ألا إنه بكل شیء محیط».

مولایمان امام صادق علیه السلام فرمود: «پیوسته خداوند متعال پروردگار ما بود، در عین حال که علم ذات او بود، ولی هیچ معلومی وجود نداشت و سمع ذات او بود، ولی مسموعی نبود و بصر ذات او بود، ولی مبصری نبود و قدرت ذات او بود، ولی مقدوری وجود نداشت؛ پس چون اشیاء را به وجود آورد و معلوم موجود شد، علم او بر معلوم تعلق گرفت و سمع بر مسموع و بصر بر مبصر و قدرت بر مقدور».

مولایمان امام باقر علیه السلام فرمود: «كان الله ولا شیء غیره و لم یزل عالما بما یكون فعلمه به قبل کونه کعلمه به بعد کونه؛ خداوند وجود داشت در حالی که هیچ موجودی غیر از او نبود. و همواره عالم بر همه آنچه خواهد شد بود؛ پس علم

خداوند به موجودات بعدی قبل از موجود شدنشان، مانند علم اوست به آنها بعد از ایجاد شدنشان.»

همه وجودها، اعم از مرتبه سافل یا عالی، همگی با وجهی خاص بدون وساطت چیزی با خدای متعال مرتبطاند، چرا که مقید سرّ و باطنش، با «مطلق» در ارتباط است، بلکه عین مطلق است، به ترتیبی که راسخان در معرفت می‌دانند.

خداوند باطن اشیاء را نیز مانند ظاهر آنها، و عالم ملک را همانند عالم ملکوت و عالم اسفل را مانند عالم اعلی، بدون واسطه بودن موجودی می‌بیند، [نه] آن طور که محجوبین از حقیقت می‌پندارند.

در ظهور و حضور در محضر حق هیچ تفاوتی از حیث شدت و ضعف وجود ندارد، چنان که امیرالمومنین، علیه السلام، فرمود: «علمه بالاموات الماضین کعلمه بالأحیاء الباقین و علمه بما فی السموات العلی کعلمه بما فی الأرضین السفلی؛ علم خدا به مردگان گذشته مانند علم اوست به زندگان فعلی و علم او به آنچه در آسمان‌های رفیع است مانند علم اوست به آنچه در زمین‌های فرودین است.»

پس در این فرمایشات حق تعالی بیندیش: «ونحن أقرب الیه منکم؛ و ما به او از شما نزدیک‌تریم»، «و نحن أقرب الیه من حبل الوريد؛ از رگ گردن او به او نزدیک‌تریم». «ألا أنّه بكلّ شیء محیط؛ باز بدانید که خدا بر همه موجودات عالم احاطه کامل دارد». بلکه درواقع هیچ شیئی صاحب وجود نیست و هیچ موجودی از موجودات، مطلقاً دارای هویت محسوب نمی‌شود، که اوست آن مطلق و قیوم تام. پس از خواب غفلت بیدار شو و از مؤمنین موحد باش.

انتهای پیام/

انتهای پیام/